

Nihilisterna.

Bersburgs-mysterier

Furst K. W. MESCHTSCHERSKI.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Och har er mor sagt er något före

de död?

— Nej, hon bad blott om en prest.

— Och ni skickade efter en?

— Jag ville sjelf gå, men min broder

tillät det icke.

— Han tillät det icke ropade jag.

Jag måste ha ropat mycket högt, ty

brodern vände sig om till mig.

— Ja, jag tillät det icke. Förundrar

det er kanske?

— Ja, det förundrar mig, svarade jag

fast ton, i det jag såg skarpt på ho-

nom.

— Ni förundrar er utan orsak. Min

mor står der framför sin Gud heligare

än alla poper. Har ni sett den pop,

som kommer till de döende i källar-

boningarna?

— Nej.

— Nå väl, se först på honom, och

sedan skall ni icke mera förundra er

öfver, att jag icke tillät att hemta en

pop.

— Hon har alltså dött utan välgång?

— Ja, sade brodern, i det han reste

sig från stolen och kom fram till mig.

Utän välgång, men hör, hvad jag skall

säga er: när hon dog — som ni nu ser

detta rum, kan man icke säga, att det

är mycket ljusst, det brann då äfven ett

taljus liksom nu — när hon dog, blef

det ljusst här, som om tusen gaslåg

brunnit.

— Ja, sade systern, hon dog en tim-

me efter, sedan hon frågat efter pre-

sten.

— Men hon välsignade er?

— Nej, hvarför då? Hon visste att

att vi icke tro på Gud, svarade flickan.

Jag var stel.

— Hvarför tror ni icke på honom?

— Min broder tror icke, och då tror

icke jag heller.

O min Gud! O min Gud! Hvilka un-

derbara saker. Och hvem kan begripa

och räkna ut, hvad denna moder allt

fördogt och till sista droppe måst

drieka ur i sin dödstund!

Jag reste mig, mitt hufvud gick om-

kring af alla dessa intryck.

Då öppnade dörren med ett fast

grepp.

— Goddag, barn! sade en röst högt.

Jag vände mig om och såg framför

sig en ung man på tjugu år, Apollo och

Adonis i en göttalt. En så vacker man

hade jag ännu icke sett. När han fick

se mig, nickade han lätt åt mig med

hufvudet och trädde derpå in i rum-

met, aftog sin öfverrock, gick fram till

flickan, kyssade henne på pannan och

skakade hand med brodern.

— Hvad nytt? frågade brodern, utan

att se upp från sitt arbete.

Den unge mannen satte sig bredvid

oss och tände en cigarett.

— Nå, Paschka, min duftva... befin-

ner sig vår arfvinge väl?

— Ja, han är frisk.

— När skola vi döpa honom?

— Huru, han är icke döpt? frågade

jag.

— Och hvem är ni? frågade mig den

sköne mannen.

— Jag är herr Bob, och ni?

— Jag är en student, svarade den

vackre mannen och räckte mig handen.

Hör nu en gång barn, i dag fik jag

detta af min grefvinn!

Och han drog upp ett bref ur sidoc-

kan.

— Jag ber om ursäkt, afbröt jag ho-

nom, om hvilken grefvinnan behagar ni

tala?

— Var god och hör på mig!

Han började läsa:

"I vår tid gifves det ingen ständs-

skilnad, men det gifves en tillgifven-

hets lag mellan lika starka själar, som

på samma vis förkasta veridens fördo-

mar, på samma vis äro beredda att be-

trakta lifvet såsom en bana af oafbrut-

et arbete. Sådana andar måste förna

sig, måste hand i hand draga i kamp

mot den mänskliga dumheten och det

stora stadssefverfverfvet lustar. Jag

är beredd dertill. Och ni?"

Er läsa"

— Hå! Hvad är det? tillade han.

Jag såg på Jemeljanowa. Hennes

blick var riktad på hennes älskare, men

hvad denna blick uttryckte, förmådde

jag icke begripa.

— Hvem skriver detta till er?

— Hvem? En ung, adertonårig gref-

vinna.

— Hvar har ni lärt känna henne?

— Jag undervisar hennes broder, be-

hagar ni begripa det, och det behagar

honne att komma till undervisnings-

timmarne; och så ser ni, behagar det

honne att förgäpa sig i mig... behagar

ni begripa det? Det är en enkel histo-

ria.

— Nå, hvad vidare? frågade jag.

— Nå, ingenting vidare, min herre.

— Och hennes moder?

— Modern är, till er underrättelse,

äfven ett högst fängslande exemplar —

en nihilistiska. Behagar ni veta, hvad

det betyder?

— Ja. Och fadern?

— Hennes far skall vara en herre af

mycket hög rang.

— Kan man få veta namnet på den-

na sällsamma familj?

— Grefvinnan Olga Mickalowna Re-

brova, vid Moskva, i eget hus.

— Jag tackar ödmjukast!

— Men hvar till vill ni veta allt

detta?

— Jag vill begifva mig till dem och

säga grefvinnan, att hon skall taga

bättre vara på sin dotter, ejes blir hon

enleverad af er.

— Var så god, men jag måste endast

säga er, att det är onyttigt, ty trökens

bjärta är så uppeldad för mig, att

sjelfva sattan icke skulle kunna utträtta

något.

— Nej, hende.

— En bonde?

— Ja, en bonde. Jag är en andre

Lomonosow *) endast på Likensens eis-

område, men jag var förut i seminari-

um.

— Det märker jag af ert sätt att tala.

Nå, ursäkta den påfugna frågan. Ni

stärker den unga grefvinnan i hennes

kärlek till er?

— Det feiades barn! Jag föreslår

honne endast att ingå ett andligt äk-

teskap!

— Hvad vill det säga, ett andligt äk-

teskap?

— Det är ett förbund mellan våra

själar: hennes själ må följa sig i sin

kärlek till mig och jag skall icke

vara henne hinderlig derv... ejer...

tot. Och ni behagade väl tänka näro-

sämré? Nej, vi låta icke småda vårt

folkblod. Vårt blod är ett ädelt blod,

hennes är alldeles låter.

Jag såg Jemeljanowa. Ingen man

förde sig i hennes ansikte. Hon be-

traktade likledes uppmärksamt Ke-

drov men hennes ansiktsuttryck blef

efteråt som förut för mig en hörlighet

— Ni ville, tyckes mig, gifva er, och

detta med...

— Paschka? afbröt hon mig. Allde-

les riktigt! Men... det kommer sedan,

vet ni, tills jag erhållit min medicinska

praxis och blifvit en berömdhet, dock

hvar skall jag nu taga mig till med

honne?... Hon blefve endast barlast

för mig.

— Och grefvinnan är ett segel?

— Det var bra sagt! Et segel, verk-

ligen ett segel!

— Och om ni plötsligen måste gifva

er med henne?

— Aldrig, min herre!

— Men hon skall tvinga er?

— Aldrig, min herre. Hon finner be-

hag ut allt — jag säger er, att jag no-

gastuderat allt — hon finner behag i

galna streck... men ett lagligt gifter-

mål! Aldrig, min herre.

— Nå, huru är det, sade jag till

— Då skall jag säga: mademoiselle,

Je n'aime pas les mesalliances och skul-

le afböja det.

Han hade talat riktigt franska, men

uttalet var förfärligt.

Eget folk! Eget folk! tänkte jag, i

det jag reste mig och kände mig nästan

rusig af allt, som föregått omkring mig.

I denna källarvåning, sade jag till mig

sjelf, befinner sig en hemlig genom-

gång till en af grefvinnans vid Moiken

egot hus. Hvem kunde vänta något öy-

ligt? Vi vilja följa denna gång och

framtränga ända till grefvinnan...

Jag började taga afsked.

— Nå, huru är det, sade jag till

Paschka Jemeljanowa, skall ni uppfyl-

la en bön af mig?

— Hvarför skulle jag icke uppfylla

den?

— Kom i morgon till min hustru. Jag

har en dotter, ni skall undervisa hen-

ne... vill ni?

— Godt! Dock hvad kan detta gä-

na er? Hvilken lärarinna är jag väl?

— Det blir min sak, Kom bara! Jag

skall för öfrigt skicka min fru till er,

hon skall sjelf öfvertala er... Jag vet,

att hon skall behaga er. Ni skall

dagligen meddela två timmars under-

visning hos oss... äro vi öfverens?

— Ja, om min broder icke har något

att invända deremot.

— Hvad är ni då? En de nödlidande

välgörare? frågade mig Kedrov.

— Nej, det är bara en egendomlighet

af mig. Jag antager, att herr Jemel-

janow icke har något att invända mot

mitt förslag.

Jag gick fram till Jemeljanow.

— Nej, svarade han, men under ett

vilkor.

— Under hvilket? frågade jag.

— Under detta.

Han skref något på ett pappersblad,

slaf af biten och räckte mig den. Jag

AGENTS AT ALL LEADING POINTS

MASSEY-HARRIS CO. LTD.

FARM IMPLEMENTS.

MARKET SQ. WINNIPEG, MAN.

MASSEY-HARRIS

SKORDE- och SLÅTTERMASKINER.

äro försedda med modernaste och lättast gående lager, kul- och rull-lager. Katalog sändes på begäran

Största fabrikanter af **LANDTRUKS-MASKINER** under engelska flaggan.

Hufvudnederlag för vstra Canada i **WINNIPEG, MAN.**

... jag så tänkte jag. Jag lyssnade. Från venster förnam jag tvänne kvinnor, en äldre och en ung.

— Om det berodde af mig! sade den äldre kvinnorn. Så dum! Du inser väl, att jag icke skulle prunka i denna hufvudvåning, utan skulle lefva alldeles så som alla våra bröder och systrar lefva i blygsamma källarboningar, der arbetare bo, som mödosamt förtjåna sitt bröd.

— Hvem hindrar er då, om detta är er vilja och er öfvertygelse? Jag förstår er verkligen icke.

— Ack, ma chere, begriper du då icke, att din far, det vill säga min man, geheimerådet, leder hela rrvvaltningen, och att jag genom honom kan bringa mina tankar hundra gånger fortare till utförande, än om jag lernade honom.

— Det är icke hederligt.

— Det är icke hederligt. Enligt min åsigt måste man i allt vara sjelfständig och handla öppet och icke förlita sig på någon.

— Sedan när, meddelar du mig undervisning, hä? Hvem har du att tacka för, att du lärt känna Darwin? Hvem har gjort dig till en bildad flicka?

— Hvem?... Kedrov!

— Du ljuger! Det var jag!

— Nej, icke ni. Ni hyser ännu för många fördomar från den gamla tiden.

— Jag fördomar? Huru? Hvari då?

— Ni töres icke knysta för er man.

— Jag? jag? Är du då ännu så föga utvecklad, att du icke begriper, huru jag gör vissa saker endast af förställning; kan då kanske jag, en qvinna, som eger en man, två små barn, en tjuguarig son och dig, som man säger, kosta mössan par dessus les moulins! Vänta bara, du skall få se, huru jag icke vågar knysta för min man.

— Kort sagt, ni vill vara så väl grefvinn, som ock på samma gång en framåtskriden qvinna af tosen, men det går icke... det är omöjligt!

— Gör dig inga bekymmer för den skull, min bästa! Jag är icke dum och vet mycket väl, hvad jag har att göra.

I detta ögonblick gjorde jag några steg framåt och hostade. Man hörde mig. I salen uppträdde uppenbarligen dottern, en utomordentligt tjusande och behaglig flicka: frisk, nått, sund, men kan tof till det betecknade stället. Huset yttre visade ingenting särskildt. I portvaktarummet träffade jag schweizaren och en vaktmästare. Jag frågade efter grefvinnan modern.

— Var så god och gå upp! sade schweizaren.

— Föråt, sade jag, kan ni icke först anmäla mig?

— Hon emottager enhvar... var bara så god och stig upp, svarade schweizaren.

— Hvad vill "en hva" säga... jag har ännu icke äran att känna grefvinnan.

— Det angår mig icke. Jag har befallning att släppa upp n hvar.

Då låter sig ingenting göra, tänkte jag.

När en hvar — alltså en hvar! Jag steg upp för trappan till praktvåningen och inträdde i den första mottagnings-salen. I denna stodo till min icke rings förundran två mänskliga skelett, på en vägg hängde tafor och afbildningar af apellängda små fingrar fram ur skåpan handa anatomiska teckningar. Jag började begripa något, eller rättigare sagt, att ana något... Mellan teckningarne hängde porträtt. Jag frände närmare. På ett stod underskriften: "Darwin." på ett annat "Buckle." o på en tredje "Sachsenow." Hvar skall

... jag så tänkte jag. Jag lyssnade. Från venster förnam jag tvänne kvinnor, en äldre och en ung.

— Om det berodde af mig! sade den äldre kvinnorn. Så dum! Du inser väl, att jag icke skulle prunka i denna hufvudvåning, utan skulle lefva alldeles så som alla våra bröder och systrar lefva i blygsamma källarboningar, der arbetare bo, som mödosamt förtjåna sitt bröd.

— Hvem hindrar er då, om detta är er vilja och er öfvertygelse? Jag förstår er verkligen icke.

— Ack, ma chere, begriper du då icke, att din far, det vill säga min man, geheimerådet, leder hela rrvvaltningen, och att jag genom honom kan bringa mina tankar hundra gånger fortare till utförande, än om jag lernade honom.

— Det är icke hederligt.

— Det är icke hederligt. Enligt min åsigt måste man i allt vara sjelfständig och handla öppet och icke förlita sig på någon.

— Sedan när, meddelar du mig undervisning, hä? Hvem har du att tacka för, att du lärt känna Darwin? Hvem har gjort dig till en bildad flicka?

— Hvem?... Kedrov!

— Du ljuger! Det var jag!

— Nej, icke ni. Ni hyser ännu för många fördomar från den gamla tiden.

— Jag fördomar? Huru? Hvari då?

— Ni töres icke knysta för er man.

— Jag? jag? Är du då ännu så föga utvecklad, att du icke begriper, huru jag gör vissa saker endast af förställning; kan då kanske jag, en qvinna, som eger en man, två små barn, en tjuguarig son och dig, som man säger, kosta mössan par dessus les moulins! Vänta bara, du skall få se, huru jag icke vågar knysta för min man.

— Kort sagt, ni vill vara så väl grefvinn, som ock på samma gång en framåtskriden qvinna af tosen, men det går icke... det är omöjligt!

— Gör dig inga bekymmer för den skull, min bästa! Jag är icke dum och vet mycket väl, hvad jag har att göra.

I detta ögonblick gjorde jag några steg framåt och hostade. Man hörde mig. I salen uppträdde uppenbarligen dottern, en utomordentligt tjusande och behaglig flicka: frisk, nått, sund, men kan tof till det betecknade stället. Huset yttre visade ingenting särskildt. I portvaktarummet träffade jag schweizaren och en vaktmästare. Jag frågade efter grefvinnan modern.

— Var så god och gå upp! sade schweizaren.

— Föråt, sade jag, kan ni icke först anmäla mig?

— Hon emottager enhvar... var bara så god och stig upp, svarade schweizaren.

— Hvad vill "en hva" säga... jag har ännu icke äran att känna grefvinnan.

— Det angår mig icke. Jag har befallning att släppa upp n hvar.

Då låter sig ingenting göra, tänkte jag.

När